

САМОЛЕТНА КАТАСТРОФА. ЕДИН ОЦЕЛЯЛ. НО КОЯ Е ТЯ?

Мишел
Бюси enthusiast

Michel Bussi

Un avion sans elle

Copyright © Presses de la Cité, un département de Place des Editeurs, 2012

Мишел Бюси

Без теб

© Силвия Колева, превод, 2015

© Фиделия Косева, художник на корицата, 2015

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015

Enthusiast – Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-183-3

БЕЗ ТЕБ

Мишел
Бюси

Превод от френски Силвия Колева

enthusiast

София, 2015

23 декември 1980 г., 0 часът и 33 минути

Самолетът – Еърбъс 5403, който изпълняваше полет от Истанбул за Париж, сякаш потъна. Буквално се гмурна надолу почти вертикално, а после отново се стабилизира. Повечето пътници спяха. Събудиха се внезапно с ужасното усещане, че са заспали върху някоя панаирна въртележка.

Не рязкото подскачане на самолета, а воят на пътниците събуди Изел. Тя бе свикнала със силните краткотрайни бури и въздушните ями, защото вече три години обикаляше света като стюардеса в Турските авиолинии. В момента бе почивката ѝ и бе заспала преди двадесетина минути. Едва бе отворила очи, и дежурната ѝ колежка Мелиха, опитна стюардеса, наведе над нея стегнатите си в тясната блуза гърди.

– Изел, Изел, събуди се! Ставай! Напечено е. Очевидно навън бушува буря. Според командира няма никаква видимост. Ще поемеш ли твоята пътека?

Изел придаде на лицето си израз на опитна стюардеса, която не изпада лесно в паника. Стана от мястото си, оправи костюма си, леко придърпа полата си и за миг се загледа с удоволствие в отразяващото се върху угасения екран красиво тяло на турска кукла. После пое по дясната пътека на самолета.

Пътниците бяха будни и вече не пищяха, но очите им бяха широко отворени и изразяваха повече учудване, отколкото безпокойство. Самолетът продължаваше да се клатушка. Изел започна да се навежда спокойно над всеки.

– Всичко е наред. Няма никакъв проблем. Не се притес-

нявайте. Просто прекосяваме един участък над Юра, където бушува снежна буря. Ще стигнем в Париж след по-малко от час.

Усмивката ѝ не бе престорена. Защото духът ѝ бе вече в Париж. Щеше да остане там цели три дни. Чак до Коледа. Беше развълнувана и възбудена като хлапачка при мисълта, че във френската столица ще играе ролята на освободена от вековни предразсъдъци съвременна истанбулска девойка.

Успокояващите ѝ думи бяха отправени към едно десетгодишно момче, един млад бизнесмен със смачкана риза, с когото с удоволствие би се срещнала на другия ден някъде по „Шанз-Елизе“, една туркиня с фередже, което поради грубото събуждане се бе изкривило и закриваше дори очите ѝ, един изгърбен възрастен мъж със сгърчено от уплаха лице, който стискаше длани между коленете си и я гледаше умолително...

– Уверявам ви, че всичко е наред.

Изел бавно напредваше по пътеката, когато изведнъж самолетът отново се наклони на една страна. Чуха се няколко вика. Млад мъж вдясно от Изел, който държеше с две ръце уокмена си, извика с престорено весел глас:

– За кога е предвиден лупингът?

Отговориха му няколко плахи хихикания, които начаса бяха заглушени от плача на бебе. То лежеше в бебешко кошче само на няколко метра пред Изел. Погледът на стюардесата се съсредоточи върху малкото, едва няколкомесечно момиченце, което бе облечено в бяла рокличка на оранжеви цветя и с вълнен пуловер в екрю върху нея.

– Не, госпожо – настойчиво изрече Изел. – Не!

Майката, седнала точно до бебето, в това време разкопчаваше колана си, за да се наведе над него.

– Не, госпожо, не правете това. Трябва да стоите със закопчан колан. Задължително е. Защото...

Майката дори не си направи труда да се обърне, а още по-малко – да отговори на стюардесата. Дългите ѝ разпуснати коси падаха в кошчето, а бебето плачеше все по-силно и по-силно.

Изел се поколеба как да постъпи и се приближи към майката. Самолетът пак направи плонж надолу. Това трая точно три секунди, но вероятно се смъкна поне с хиляда метра.

Чуха се няколко уплашени викове, но повечето пътници запазиха мълчание. Като че бяха онемели. Напълно съзнаваха, че този път странното движение на самолета не се дължеше само на най-обикновена зимна буря. От друсането Изел падна встрани. Десният ѝ лакът притисна уокмена към гърдите на собственика му и той се задъха. Нямаше време дори да му се извини, защото бързаше да се изправи. Точно пред нея тримесечното момиченце си дереше гърлото, а майката се бе навела отново над кошчето и сега откопчаваше колана на бебето.

– Не, не, госпожо – продължи да ѝ досажда Изел и неволно подръпна полата си, която се бе надигнала над усукания ѝ чорап. Истински каторжен труд! Тя наистина заслужаваше трите дни и двете нощи в Париж!

А после всичко стана много бързо...

За миг ѝ се стори, че чува и друго бебе да плаче някъде в самолета, вляво, не много далеч от мястото, където стоеше. После онзи тип с уокмена разходи за миг ръката си по сивите ѝ чорапи и погали задника ѝ. А възрастният турчин бе обгърнал с ръка раменете на забулената си жена. Другата му ръка бе протегната умолително към Изел. А точно пред нея майката все още стоеше права и протягаше ръка, за да освободи дъщеричката си от ремъците на бебешкото кошче.

Това бяха последните образи, които се запечатаха в съзнанието ѝ, преди сблъсъка, преди самолетът да се удари в планината.

Ударът запрати Изел на десет метра, точно до аварийния изход. Двете ѝ прекрасни крачета, стегнати в черната пола, се огънаха като крайници на пластмасова кукла в ръцете на садистично момиченце, а слабата ѝ гръд сякаш гръмна при удара с ръба на вратата.

Изел умря на място. И се оказа най-голямата щастливка.

Не видя как светлините угаснаха. Не видя как самолетът се огъва като ранено патенце, след като се удари в някаква гора, чиито дървета сякаш се жертваха едно по едно, за да забавят лудия бяг на еърбъса ...

А когато всичко най-сетне спря, Изел не усети разпространяващата се миризма на керосин. Не усети никаква болка, когато експлозията разкъса тялото ѝ на парчета, заедно с телата на още двадесет и тримата пътници, които бяха най-близо до нея. Не нададе вой, когато пламъците обхванаха пилотската кабина и салона за пътниците и плениха в огнена клетка останалите сто четиридесет и пет души на борда...

Осемнадесет години по-късно

1

29 септември 1998 г. 23 часът и 40 минути

Е, вече знаете всичко...

Кредюл Гран-Дюк остави писалката и погледът му се зарея напред в осветената вода на вивариума. Очите му проследи-ха за миг движенията на шареното водно конче, което му бе струвало почти 2500 франка преди около три седмици. Рядък вид, едно от най-големите в света, точно копие на праисторическия си родоначалник. Дългото тяло на кончето се блъскаше в стъклото на вивариума сред десетки побеснели други кончета. Всички бяха затворници. В клетка.

И всички усещаха, че умират.

Писалката отново се плъзна по листа. Ръката на Кредюл Гран-Дюк нервно потрепна.

Минаха 18 години, откакто започнах разследването. Всичко е съхранено в тези стотина страници. Ако сте ги прочели внимателно, вече знаете колкото мен. Но може би ще проявите повече прозорливост? Може би ще уловите някоя нишка, която ми убягва, или следа, която съм пренебрегнал? А може би ще откриете ключа, ако такъв съществува? Може би... Защо не? Аз приключих...

Писалката се вдигна и потрепери на няколко сантиметра над листа. Сините очи на Кредюл отново се втренчиха в плоското стъкло на вивариума, а после се плъзнаха към камината,

където силни пламъци поглъщаха куп нахвърляни в безпорядък вестници, документи и стари картонени кутии с архиви. После погледът му падна за последен път върху тетрадката. Писалката отново се плъзна по листа.

Би било прекалено да кажа, че нямам угризения и че не съжалявам за нищо. Направих всичко, което бе по силите ми. Дори надминах себе си.

В продължение на няколко секунди Кредюл Гран-Дюк гледаше съсредоточено последния ред, а после бавно затвори бледозелената тетрадка.

Направих всичко, което бе по силите ми. Дори надминах себе си... – повтори той и най-сетне бе доволен от заключението си.

23 часът и 43 минути

Върна писалката в керамичното гърне пред себе си и протегна дясната си ръка, за да вземе едно листче за бележки, което залепи върху тетрадката. А после ръката му отново потърси гърнето. Пръстите му стиснаха един маркер и върху листчето хартия написа с едри букви: „За Лили“. После леко отместа тетрадката и стана.

Погледът му обхвана цялото бюро. Отгоре блестеше медна табелка, която той прочете. *Гран-Дюк – частен детектив*. В очите му блесна иронично пламъче. После на лицето му се появи усмивка на разочарование. Всички го наричаха Гран-Дюк от много, много отдавна и никой вече не споменаваше смехотворното му име. Никой. Е, с изключение на Емили и Марк Витрал. Но това бе, когато всички бяха по-млади. А оттогава бе изминала цяла вечност.

Гран-Дюк се упъти към кухнята. Хвърли последен поглед към мивката от неръждаема стомана, към белите осмоъгълни плочи на пода. Всичко бе на мястото си и в пълен порядък – почистено, изтъркано. Всяка следа, че някой бе живял тук, бе старателно изличена, както в къща, която наемателят предава

на собственика ѝ. Да, Гран-Дюк си бе педантичен и щеше да остане такъв до последния си дъх. Знаеше, че е така. И това обясняваше много неща. На практика – обясняваше всичко.

После се върна и се наведе над камината. Стоя така, докато пламъците почти лизнаха дланите му. Пак се наведе и хвърли още две кутии с архиви в огнената бездна. После се отдръпна, за да избегне парването от новото снопче пламъци.

Задънена улица...

Бе посветил хиляди часове, за да вникне в най-малките подробности... Всички открити следи, улики, бележките му, разследването му – в момента всичко се превръщаше в дим... И всички открити следи изчезваха само за няколко часа.

Осемнадесет години разследване без никакъв резултат. Каква ирония...

Целият му живот бе събран в това аутодафе, чийто единствен свидетел бе той.

23 часът и 49 минути

След единадесет минути Лили щеше да стане на 18 години. Е, поне официално... Коя бе тя? Не бе сигурен. Шансът бе едно към две. Винаги бе така. Както през първия ден. Ези-тура.

Лиз-Роз ли бе тя, или Емили? Бе се провалил. Матилд дьо Карвил бе пропиляла цяло състояние, защото в продължение на 18 години бе плащала надниците му. За нищо...

Гран-Дюк се приближи до бюрото и си сипа нова чаша яркожълто вино. Петнадесетгодишно. От специалните запаси на Моник Жоньовез, което може би бе единственият спомен от това разследване. Усмихна се и поднесе чашата към устните си. Нямаше нищо общо с карикатурния образ на детектив алкохолик, по-скоро бе от типа хора, които пият вино в умерени количества, само при големи поводи. Тази вечер рожденият ден на Лили естествено бе такъв. И най-малкото – това бяха последните минути от живота му.

Детективът изпи чашата на един дъх. Това бе едно от малкото усещания, за които би съжелявал – неподражаемият вкус на бялото вино, което се разливаше по цялото му тяло и го изгаряше, но болката бе прекрасна. То му помагаше да забави хода на времето, облекчаваше затормозения му дух, впримчен в разгадаването на загадката без отговор, на което бе посветил живота си.

Гран-Дюк остави чашата на бюрото и отстрани с ръка бледозелената тетрадка. Колебаеше се дали да я отвори още веднъж. За последен път. После погледна жълтото листче за бележки с надпис „За Лили“.

Този бележник щеше да остане. Стотина страници, които бе написал през последните дни... За Лили, Марк, Матилд дьо Карвил, Никол Витрал, за ченгетата, за адвокатите, за всички, които желяеха да се потопят в тази бездна... Несъмнено омагьосвашо четиво, истински шедевър, полицейско разследване, което направо те оставя без дъх. И всичко е там.

Нямаше го само края...

В края на краищата той също бе вярвал, че... Винаги носеше в сърцето си късче увереност, че ще открие доказателство, че уравнението има решение, че просто неволно бе подминал нещичко... Да, усещане, само усещане, но пък толкова трайно... Именно увереността му помогна да доживее до днешния крах, осемнадесетия рожден ден на Лили, след десет минути. Може би единствено неговото подсъзнание поддържаше тази илюзия и го предпазваше от пълно отчаяние. Бе толкова жестоко през всичките тези години да търси ключа към загадка, която нямаше решение...

Направих всичко, което бе по силите ми. Дори надминах себе си... – прочете той отново.

Останалото не го интересуваше.

Гран-Дюк хвърли последен поглед на стаята. Въздържа се и не прибра празната бутилка вино и мръсната чаша. Ченгетата и лекарите, които щяха да се надвесят над тялото му след няколко часа, изобщо нямаше да ги е грижа, че чашата не е измита. Кръвта и мозъкът му щяха да се разпръснат като локва

върху бюрото от акажу и лъснатия паркет. Щяха да изпоцапат всичко.

Дори да не откриеха скоро тялото му, а това бе твърде възможно, защото той едва ли би липсвал на някого, вонята от трупа му щеше да привлече вниманието на съседите. Разлагащо се тяло, къпещо се в изпражненията на насекоми, започнали зловещия си пир.

„Още една причина да си отида“, помисли Гран-Дюк.

Наведе се и хвърли в огъня парче картон, което се бе изплъзнало от пламъците. Последно благородно дело.

После Гран-Дюк се отправи бавно към писалището, което заемаше целия ъгъл срещу камината. Отвори средното чекмедже и извади от медния калъф револвера си „Матеба“¹. Изглеждаше чисто нов. Сивият метал блесна на светлината. Ръката на детектива бръкна по-дълбоко и извади три патрона с калибър 38. Усмихна се. С рутинно движение завъртя барабана и нареди патроните. И един щеше да е достатъчен дори ако бе леко пиян и ръката му потрепереше в резултат на неизбежното колебание. Но той, разбира се, предпочиташе да опре дулото в слепоочието си, за да даде опора на оръжието. Не, нямаше как да пропусне мишената. Дори с повече от половин бутилка вино в кръвта.

Остави револвера на бюрото и отвори лявото чекмедже, откъдето извади един брой на вестник „Л’Ест републикен“, очевидно много стар, защото бе целият пожълтял. Вече месеци наред сътворяваше сценария на смъртта си – ритуално действие, което щеше да сложи край на живота му и да го измъкне окончателно от лабиринта.

Мишел Бюси
БЕЗ ТЕБ

Превод *Силвия Колева*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Фиделия Косева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Френска. Първо издание.
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 29
ISBN 978-619-164-183-3

Издава
|
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

При тежка самолетна катастрофа на френско-швейцарската граница единственият оцелял е тримесечно бебе. Но в самолета със своите родители са пътували две момиченца на една и съща възраст, с руси коси и сини очи. Кое е оцелялото? Две семейства – едното богато, другото съвсем скромно – водят истинска война, за да получат родителските права над чудотворно спасеното бебе, което медиите наричат „Водното конче“. Годината е 1981 и съвременните технологии за идентифициране все още са непознати...

И така – Луиз-Роз или Емили?

Осемнайсет години по-късно един частен детектив твърди, че е решил загадката – минути преди да бъде убит! Но той оставя наследство – тетрадка, в която описва стъпка по стъпка цялото разследване. Без да се усети, читателят е въвлечен в едно лудо преследване на истината – и така, докато паднат всички маски. Дали случайностите и съвпаденията не са просто ответни удари на съдбата? Или някой от самото начало манипулира всички замесени в драматичната история?

Увлекателен роман за единствената оцеляла от самолетна катастрофа и за това как търсенето на изгубената ѝ идентичност разтърсва живота на всички, които я познават...

